

fig bedst der, hvor Fiskeriet gaaer Haand i Haand med Landbruget. Fiskeriet giver os nemlig en overordentlig stor Mængde Fisk, som vi bruge istedetfor Suul til vort Brød, er en ei ubethdelig Handelsvare og Udsørfelsartikel og det er den Planteskole, som bemander baade vor Coffardi og vor Orlogsflaade.

Alberti: Jeg kunde have ønsket, at det ærede Udvalg havde udtalt sig noget bestemtere om de 24,000 Rb., der tilflyde Kjøbenhavns Fattigvæsen. Udgiften er jo meget betydelig, og de Oplysninger, som ere komne frem og som bleve refererede af den ærede Ordfører, vise jo, at denne Sag nu er kommen paa det Punkt, at der skal træffes en Afgjørelse deraf. Man har allerede for flere Aar siden ved Finantslovens Behandling her i Thinget forsøgt at slippe for de 24,000 Rb. aarlig. Det blev dengang — det var i en af de første Rigsdagsessioner — bragt under Forhandling, om ikke de 24,000 Rb. kunde udskydes som Noget, Kjøbenhavns Fattigvæsen ikke havde retslig Udkomst til. Man kom imidlertid snart bort fra denne Betragtning; thi ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at der bestod et gammelt contractmæssigt Forhold mellem Regjeringen og Kjøbenhavns Magistrat, idet, som den ærede Ordfører oplyste, Kjøbenhavns Fattigvæsen havde afstaaet i sin Tid Clasfelotteriets Overskud til Finantserne mod et aarligt Vederlag af 25,000 Rb., saaledes at disse 25,000 Rb. atter skulde anvendes til forskjellige Indretninger, der ikke kunde ansees for at være særlig kjøbenhavnske, f. Ex Børnehuset som Straffeanstalt og Dødsstrafhuset som en Stiftelse, hvortil alle Trængende i Monarchiet havde Afgang, uden at Agangen var knyttet til Fødsel i Kjøbenhavn. Finantserne maatte derfor blive ved at udrede dette Beløb. Nu sees det af den Bemærkning, der findes i Udvalgets Betænkning, at der i 1856 blev nedsat en Commission til at undersøge forskellige finantsielle Momenter, vedkommende Afregningen mellem Fællesmonarchiet, Kongeriget og de øvrige Landsdele. Denne Commission har deelt sig i to forskellige Fractioner med Hensyn til dette Spørgsmaal, og jeg vil derfor gjerne indrømme, at der kan være grundet Anledning til at have

nogen Tvivl om, hvem der skal udrede de 24,000 Rb., enten Fællesmonarchiet eller Kongeriget; men jeg maa dog, da det ikke er videre motiveret fra Udvalgets Side, fremhæve, at ligesom det første Budget, som vi have, er det opstillet, at disse 25,000 Rb. eller, naar man trækker de 1,000 Rb. til Børnehuset fra, saa at der bliver 24,000 Rb. til Fattigvæsenet, at disse 24,000 Rb. vare en Afgift, der hvilede paa Clasfelotteriet. Jeg vil i den Anledning henvise det ærede Udvalg til Budgettet for 1841, det første Budget, der udkom i Christian den Ottendes Tid. Der vil man finde denne Mening meget bestemt udtalt, og der citeres et Rescript af 17de Marts 1784, som siger, at Kjøbenhavns Fattigvæsen skal for bestandig nyde og beholde den som Erstatning for Lotteriets Indkomster af Kongens Kasse tillagte Sum af 25,000 Rb. Man kan neppe finde nogen klarere Udtalelse for, at de 25,000 Rb. ere en Erstatning for Clasfelotteriets Indtægt. Det er det, jeg har villet fremhæve, og jeg troer, at det er vel værd at erindre, at Clasfelotteriets Indtægt findes ikke i vor Finantslov, men i Statsbudgettet, og man kan ikke sige, at Fællesmonarchiet er kommet tilfod ved at blive Forstander eller Entrepreneur for Clasfelotteriet; thi i Statsregnskabet for 1858—59 findes opført som reent Overskud af Clasfelotteriet 75,000 Rb., og det er saa langt fra, at denne Sum er anseet for ikke at kunne blive større, at der endogsaa i Statsbudgettet for 1859—61, altsaa for to Finantsaar, er opført et Overskud for Clasfelotteriet af 200,000 Rb., altsaa et aarligt Overskud af 100,000 Rb. Nu forekommer det mig ganske besynderligt og som Noget, der nødvendigviis kræver en Afgjørelse, at man i vort særlige Budget finder denne Udgift hidrørende fra Clasfelotteriet, og paa det andet Budget Indtægten uden denne Byrde. Commissionens Arbejde er nu 4 Aar gammelt, Fællesforfatningen har bestaaet endnu længere, men Kongerigets Finantser vedblive hvert Aar at udrede de 24,000 Rb. Det er jo ligefrem, at de ikke kunne stryges i Finantsloven for Kongeriget, men det forekommer mig dog, at Sagen er rhyflet saavidt frem, at Tiden nu er til at faae en endelig Afgjørelse, enten det nu skal være ved en Voldgiftscommission eller ad